

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan, yurt ve barınma sıkıntısına dikkat çekmek için parklarda yatan öğrencileri deşifre etti: "Öğrencilikle ilgisi yok, bunlar Gezi Parkı'nın bir başka versiyonu..."

**VALLA
TEBRİKLER!
DOKUZA
DAYANDIRDINIZ
DOLARI!**

Kaldırımlar ve Ağrılar

Türkiye'nin dört bir yanından gelen memleketin en yetenekli çığırkanlarının toplandığı Ankara otogarı AŞTİ'de, kulağımda telefon ile irili ufaklı otobüs firmalarının önünde yürüyorum. Sesler yükseliyor, "Delikanlı İstanbul!" ya da

"Abi İzmir?" Hattuşaş Turizm ilk tahmininde tutturuyor: "Çorum!" Çok etkilensem de mimiklerime yansıtmıyorum ama olan oldu. Gerek yüz yapım gerek telefonla konuşurken sergilediğim jest ve tavırlarım sebebiyle Çorum'a gitmeyi planladığım ifşa oldu. Telefon konuşmama devam etmekte zorlanıyorum çünkü bütün görevliler çeşit çeşit şive ile hep bir ağızdan firmalarının en yakın Çorum seferini bağılıyor. İşte engin bir sosyoloji bilgisi ile ırkçılık arasındaki ince çizgide yürüyen Türkiye'nin en yetenekli çığırkanları. Telefon konuşması karşısındaki Çorum'a gitmemin anlamsız olduğunu, cenazeye yetişemeyeceğimi bildirmesiyle sonlanıyor. Doğru tahminin sahibi Hattuşaş Turizm'in görevlisine gidip durumu anlatıp işlerine duyduğum saygıdan bahsediyor ama bu seferlik katılamayacağımı söylüyorum. Diğerlerine herhangi bir açıklama borcum yok, protest Çorumlularıyla alandan ayrılıyorum.

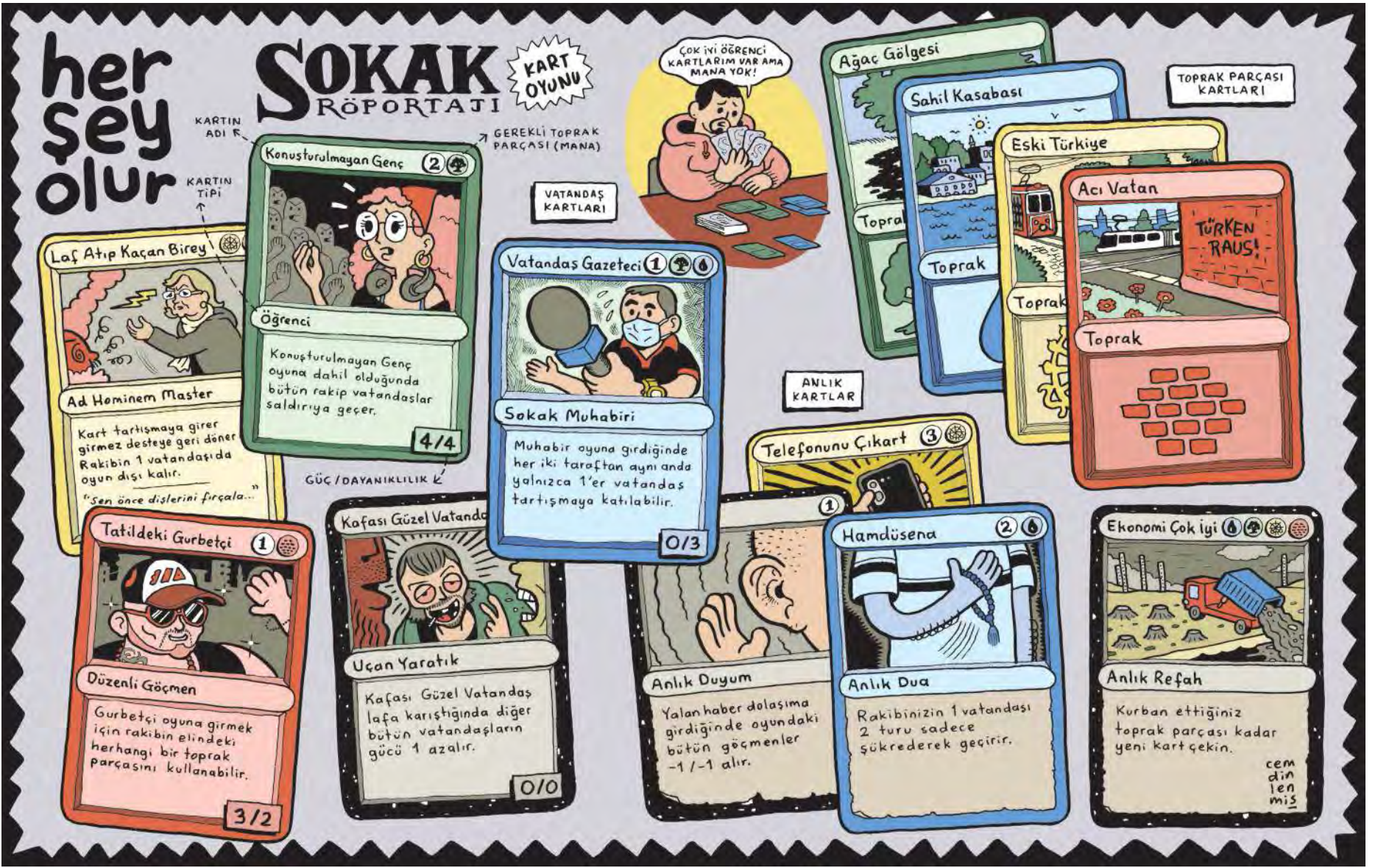
Otogardan çıkar çıkmaz, genelde AŞTİ'den çıkan insanların hissettiğinin tersine içimi bir huzursuzluk kapladı. Telefon trafiğine girmeden yarım saat önce sıkıntılı bir durumu fark edip üzül müştüm. Göğsüm sıkışmıştı. Ama telefonda, Sinoptu, Diyarbakırdı, Çorumdu derken göğsümdeki sıkışıklık da beni üzen duruma dair bildiklerim de uçup gitmiş. Bırak üzülmeyi kişisel ortalamama göre gayet neşeli bir haldeyim. Canımı sıkın durumun ne olduğunu sorgulamadan neşeli bir şekilde başkent sokaklarında salındım bir süre. Ama böyle de olmuyor. Belli ki ciddi bir mevzu var, hatta o kadar ciddi ki beynim kötü etkileneceğim diye yayın yasağı koyup meseleyi bilinçaltıma sevk etmiş. Göğüs ağrıtan sorunlarım 1 hafta aklımı kurcalar. Ama bu seferki ellerimden kayıp gitti. Kaldırıma çöktüm, yüzümde gizleyemediğim bir gülümseme ile neye canımın sıkılmış olabileceğini araştırmaya başladım. Ülke gündemine dair bir sorun olabilir mi? Twitter gündemlerine baktım, odaklansam ağlatacak birçok başlık vardı. Göz gezdirmek bile enseme sağlam bir ağrı sapladı. Teslim tarihini kaçırdığım işleri düşündüm, iki tane sağlam utanmalı, özür gerektiren işi geciktirmişim. Midem kitlendi. Lisedeki travmalarından birine takılmış olabilirim, hepsini tek tek düşündüm. Ağladım. Bu düşünceler kaşınıtı olarak kendini gösterdi. 5 dakika önce neşeden bahsederken şimdi bir kaldırım köşesinde enseme zonk zonk, midemde sancılar, her yerim kaşınıyor.

"Deniz Abi bir fotoğraf çekinebilir miyiz?"
"Başka zaman desek..."

Bulduğum hiçbir dert göğsümü sıkıstırmıyor. Aman bir gün hatırlarım deyip yoluma devam edemiyorum, ya hal ve hareketlerime dikkat etmem gereken bir sorunsu? Alzheimer bir kanun kaçağı gibi hissediyorum. Her yerde fotoğraflarımı görüyorum ama ailemin verdi "Hastamız Kayıp" ilanları mı yoksa kolluk kuvvetlerinin "Suçlu Aranıyor!" ilanları mı anlayamıyorum. Sorun arıyorum. Ev sahibim... gayet iyi. Ödemelerim? Gayet tam, vergilerim günü gününe. En iyisi bir başkasına danışmak.

Sıradan başlıyorum, annem, babam, ev arkadaşım, kız arkadaşım. Hiçbiri yardımcı olamıyor, olası dertlerimi sayıp henüz ağrımayan yerlerime bambaşka ağrılar sokuyorlar. Bencilmişim, hep kendimi düşünüyormuşum, vefasızmışım, tutumsuzmuşum, ilişki içinde yer yer manipülasyonlarda bulunuyormuşum. Hiçbir derdi boş geçmiyor vücudum inim inim iniyor ama hala göğüste bir emare yok. En son çare babaannemi aradım, ilk kez çalmadı. Canımı sıkın sebebi hatırladım. Göğsüm sıkıştı. Rahatladım.

Başkalarının Hayatı, Zincir Market Çetesi, Trendyol'dan aldım

Başkalarının Hayatı, 2006 yapımı, muazzam bir Alman

film. Yazının başlığı bu şekilde başlasa da, filmin konusuyla yazının konusunun ilgisi yok. "Başkalarının hayatından" söz edecek olmamın dışında. Hani, bizi hiç ilgilendirmediği üzerine basa basa söylenen başkalarının hayatından.

Öncelikle, bu doğru değil. Dünyada yalnız değiliz, o kadar özgür de değiliz. Yirminci yüzyıl sermayedarının en nefis numarası, tercihlerimizde özgür olduğumuz (tercihlerimizin kimseyi ilgilendirmediği) yalanını tüm bir insanlığı keriz yerine koyarak yutturması oldu herhâlde. Bu üçkâğıt, bu yüzyılda daha da büyüdü ve sorgulanmaz hâle gelmeye başladı. Evet, ülkemizin büyük filozoflarından birinin dediği gibi **"Herkesin hayatına kimse karışamaz."** Ha nasıl karışamaz, kimi o şekil giyininir, başkası şu şekil giyininir; ona gerçekten kimse karışamaz. **Ama, lâkin ki öyle değildir.** Neyi nasıl giydiğiniz değil ama nereden ve nasıl aldığınız, hatta aldığınızın nasıl üretildiği sadece sizi ilgilendiren bir konu değil. Vallahi değil, billahi değil.

Buna döneceğiz. Önce, zincir marketler. Erdoğan'ın zincir marketlerin enflasyonu olumsuz etkilediği iddiası gelecek için doğru, bugün için değil. Çünkü bugün bu marketler fiyatların düşük olmasını sağlıyor; toplu aldıkları için daha ucuza alabiliyor ve çok sattıkları için daha ucuza satabiliyorlar. Zira henüz rekabet hâlinde. Ama gelecekte böyle olmayacak.

Zincir marketler Amerika'da olduğu gibi zamanla alanlarında tek olacak. Kendi aralarında ya bölgeleri paylaşacak ya da birbirlerini yutacaklar. Ve bir noktada daha da ucuza alacaklar

çünkü üreticinin satacak başka kimsesi kalmayacak. Daha pahalıya satacaklar çünkü tüketici için başka satıcı kalmayacak. Dünyanın tüm liberalleri **"serbest piyasa dengeler, fiyatları yükseltirse başka biri ucuza satar,"** diye yirtınsa da böyle bir şey olmayacak. Olsa Amerika'da olurdu.

Tarihsel olarak Amerika'da ekmeğin fiyatı dev gibi yükselirken kalitesi de inanılmaz bir şekilde düşmüş. Bugün doğru dürüst bir somun ekmek Amerika'da ortalama 5 dolar. Daha ucuza yani 2 - 3 dolara ekmek diye Türkiye'de satsanız en geç beşinci müşteriden esaslı bir dayak yieceğiniz şeyler var. Bunların bazılarının üzerinde gururla **"Yüksek fruktozlu mısır şurubu kullanılmamıştır!"** yazıyor, kimse de **"E bir de kullansaydın eşoğlueşek,"** demiyor. E hadi serbest piyasacı arkadaşları sahneye davet ediyoruz, buyursunlar Amerika'da yarı fiyatına ekmek, yumurta satan dükkan açsınlar da dengelesinler. Allah Allah, nedense hiç istekli değiller, ne acayıp.

İstekli değiller ve denemiyorlar çünkü söylediklerinin yalan olduğunu, en azından bilinç altında bal gibi biliyorlar. Bir kere ucuza ekmek satmaya kalksalar un bulamayacaklar. Market tedarikçileriyle öyle anlaşmalar yapmış ki, üretici sadece tek şirkete mal satabiliyor. Hadi unu buldu, markete nasıl sokacak? Ha markete soktu; market de kerizdi, 5 dolara sattığı ekmeğin yanına, senin 1 dolarlık ekmeği koyacak öyle mi? Ha o zaman kendi marketini açsın? Yok. Zira biliyor ki bu tip piyasalarda "yabancıları sevmeyiz" o marketini açtığında, diğerleri gerekirse o batana kadar zararına satar (şu an Türkiye'de kimi zaman olduğu gibi) ama yine de o pazar payını kaptırmaz. Yani evet, dedikleri olsa iki günlüğüne serbest piyasa fiyatları dengeler ama iki gün sonra bu milyonlarca dolar kaybetmiş olarak batar ve tekeller fiyatları yine istediği yere çatır çatır çekerek.

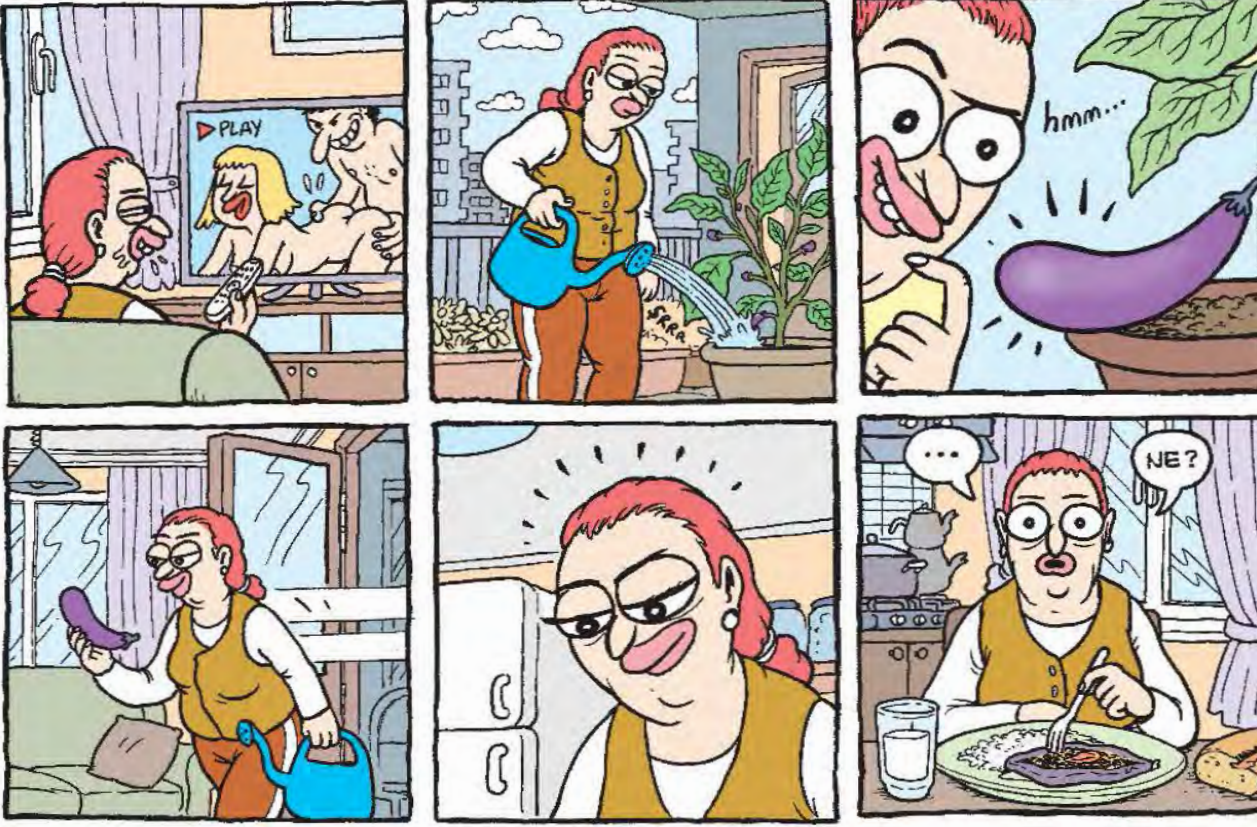
Peki burada başkalarının hayatı nerede? Her yerde. Amerikan halkına ekmeği 5 dolara kaskallayan sistemli soyunu mümkün kılan, en başta her birimizin tek tek aldığı kararlar. İnternette kıyafet alanlar, aynı ürünün bedenlerinden beş

altı tane söyleyerek evde deneyip diğerlerini iade ediyor ya mesela. Öncelikle her alışverişte doğal kaynakları harcıyoruz, ortak alanlarımızı kirletiyoruz dolayısıyla "kime ne?" deme hakkımız yok. Hayatın önceki sezonunu hiç seyretmemiş ve önceki sezonun varlığından haberi yokmuş gibi davranan liberallerin görmezden geldiği gerçek şu: Bugün her tür işlem (ticari, finansal, kültürel, vs.) ancak toplumun tarihsel birikim ve yatırımları sayesinde ve onları harcararak gerçekleşiyor. Ve yine her tür işlem, **başkalarının hayatını** etkiliyor. Bir dükkânda deneyerek alacağı şeyi, 5 tane sipariş edip deneyen ve 4 ürünü geri gönderen tek bir işlem için 2 kat fazla karbon salınımına yol açıyor; internet satıcısı da muhasebesini denkleştirmek için ürünün fiyatını artırıyor. Bu arada normal mağaza da personel çıkartıyor, sonra komple kepenk kapatıyor, seçenek azalıyor ve daha fazla internet alışverişi daha fazla posta, kurye trafiği derken, üç vakte kadar sular yükseliyor; Datça Bodrum falan su altında kalıyor.

Liberallerin pek sevdiği zincir marketler mesela, tedarikçilere aldıkları malın atıyorum %10'unun çalınacağını ileri sürerek sadece %90'ının parasını ödüyor. E bu da fiyatlara yansıyor. Yani marketten alınan çikolatanın parasını bile günün sonunda hep beraber biz ödüyoruz hem de bunu bize çatır çatır ödeten pek liberal marketçi. Bırak zararı, potansiyel zararı bile bize yüklüyor; pek âlâ "kamulaştırıyor" **vergisini alıyor** ama kendi kârından vergi vermemek için dört dönüyor.

Ha elbette bu yine de "özgür" olduğumuz bir tercih meselesi. "Bir tek benim alışverişimle mi olacak canım, herkes alıyor;" da diyebiliriz, "Abi acaba almasam, bu felakette benim daha fazla bir payım olmasa mı artık?" da diyebiliriz. Tıpkı küresel ısınmayı yavaşlatmak için otomobil kullanımını azaltmak gibi. Evet, dünyadaki bütün arabalar, on on beş geminin Çin'den Amerika'ya gidip gelmesi kadar bile karbon salımlamıyor. O hâlde hepimiz sekiz silindirli dizel arazi araçlarıyla gar gar gezelim mi yoksa bari bu çorbada tuzumuz eksik olsun mu? İşte özgür olduğumuz bir seçim. Ama bu seçimin başka kimseyi alakadar etmediği dev bir yalan, en azından bunu bilelim.

ORGANİK

DAĞARCİK

CIHAN KILIÇ

ÇUKUROVALI

ÇENE (1)

ÇENE (2)

Bödöfff! *

* Kaan Ertem' saygılarla

İstanbul'un gördüğü ve göreceği herhalde en büyük patlamayı çoğumuz hatırlamaya bilir... Hatırlayanlar da benim gibi unutmaya yüz tutmuş olabilirler. Oysa önce şey yaşamış bu şehir, 1979 yılının bir Kasım sabahına çok farklı bir şekilde uyanır. Vatandaşlar daha kargaların bile ellerini yüzlerini yıkamadığı, sahil kenarındaki su birikintisinde yıkanmadığı o saatte hasıl olan bu inanılmaz gürültü karşısında korkudan donakalır.

Sabahın erken saatlerinde Kabataş ve Kadıköy cephesine bakan evlerin camlarının tamamı dev patlamanın yarattığı basıncın etkisiyle tuzla buz olur... Balkon kapıları açılır, evlerin içlerine patlamanın çok dalgasıyla beraber toz ve toz girer. Adalardan bile görünebilen ve duyulabilen bu devasa ateş topu herkesin kanını dondurur. İlk anlarda olaya şahit olanlar bile ne olduğunu anlamaz, algılayamaz. Denizin ortasından yükselen zifir karası duman ve alevler izleyenleri şaşkınlık içinde hareketsiz ve çaresiz bırakır.

Kadıköy sahilinden uzakta bulunanların bir kısmı olan biteni büyük bir deprem olarak anlamlandırmaya çalışırken; bir kısmıysa ülkenin sürekli bulunduğu sıra dışı durum nedeniyle, dış güçlerin bu devasa patlamanın arkasında olduğunu düşünür. İstanbul, İstanbul olalı böyle bir patlama ne görmüş, ne de duymuştur çünkü... Üzerimizde oyunlar mı oynanıyordu? Neden böyle bir olay meydana gelmişti? Henüz bu soruları sormak ve cevaplarını almak için çok erkendi...

Bu noktada İstanbul'un vazgeçilmez seslerinden biri olan tadilat, inşaat, plastik doğrama, matkap seslerini de unutmayalım. Bu şehirde bu sesler hiçbir zaman bitmez. İstanbul'da yaşayan herkesin bildiği ve birbirinden sakladığı bir gerçektir bu. Bir de olayın gerçekleştiği saatte ne trafik ne de inşaat gürültüsü olduğundan şehir sessizlik içindeyken adeta gökyüzü ortadan yırtılmışçasına bir sesle herkesi yataklarından fırlatmıştı... Yaşayanların unutamayacağı bir yıkım ve seyirlik vardı sabahın erken saatlerinde İstanbul'da.

Tarihler artık bu olayı "İndependenta tanker kazası" ya da İndependenta faciası" olarak anacaktır... 15 Kasım 1979 tarihinde ham petrol yüklü bir tanker ile bir kuru yük gemisinin çarpışması sonucu İstanbul Boğazı'nda meydana gelen kaza sonucunda ham petrol yüklü tanker 27 gün süren devasa bir yangına ve çevre felaketine yol açtığı için kaza geminin ismiyle anılmaktadır. Bu korkunç kazada 43 gemi mürettebatı, sayısız kuş ve de deniz canlısı maalesef hayatını kaybetmiştir. İnsanlığın ve uygarlığın ilerlemeye çalışırken kendi sonunu yaklaştırdığı ender anlardan biri daha listeye eklenmişti.

Bu talihsiz olay esnasında neler yaşandığı çok da net olarak bilinemeyecektir. Çünkü kazanın hemen sonrasında gerçekleşen patlama yüzünden maalesef kazanın şahidi olarak da hayatta kalabilen denizci pek yoktur. Lakin bazı söylentilerde patlama sırasında gemide bulunan evcil bir kediden bahsedilir. Kimisi bu olayı o sırada bir filikanın içindeki can simidinin ortasında kıvrılmış bir kedi olarak aktarmakta, kimisi ise gemiye kaçak olarak girmiş bir göçmen olarak hatırlamaktadır.

Rivayete göre kaza esnasında korunaklı bir noktada bulunan kaçak yolcu patlamanın kuvvetiyle bulunduğu filikanın bir parçasıyla birlikte Kaşık Adası'na kadar uçar... Sabah erken saatlerde balığa çıkan teknelerden biri bu kaza-zedeyle bulur. Teknecilerin anlamadığı bir dilde sayıklayan bu kişinin hafızası maalesef çoktan dolayı hiçbir şey hatırlamasına müsaade etmez. Bu kişi yıllar sonra bir gün denize bakarken aniden her şeyi hatırlar ve tekrar ülkesine geri döner... Ya da anlatılanlar böyledir...

Kazanın gerçek olduğu kadar korkutucu detayları ise tüyler ürperticidir. Olay tam olarak İstanbul Boğazı'nda Haydarpaşa Limanı'nın 800 metre açığında cereyan eder. 15 Kasım 1979 günü sabah 05:30'da Libya'dan yüklediği 94,600 ton ham petrolü Romanya'ya taşıyan Rumen bandıralı İndependenta adlı tanker, Karadeniz yönünden gelen Yunan bandıralı Evriyalı adlı kuru yük gemisine çarpmış ve ilk çarpmanın etkisiyle patlama gerçekleşmiştir.

Birden sahil şeridi meraklı insanlarla insanlarla dolar. Kadıköy'den ve Altiyol'dan bile gözlenebilen kaza Kasım ayında olmasına rağmen ateşin de etkisiyle sahili ısıtmaya başlar. Yollarda yürüyenler her yerde cam kırıklarına basmak zorunda kalır. İkinci bir patlamayı aklına getirmeyenler için daha her şey bitmemiştir.

Yangın uzun süre söndürülemez. Kazanın 22. gününde geminin ambarlarında sıkışan gazlar ilki kadar olmasa da yine büyük bir patlamaya yol açar. Tanker bir ay boyunca isli bir kandel gibi yanmaya devam ederken söndürme çalışmaları da yorucu ve zorlu bir şekilde devam eder. Denizden alınan su sürekli yangını söndürmek için kullanılmakta, petrol kaynaklı yangının alevlerini söndürmek için de çeşitli kimyasallarla müdahale edilmektedir.

Zamanla yangın da kontrol altına alınır ve söndürülür. Günler geçtikçe her şey normale dönmeye başlar ancak denize akan petrol miktarı o kadar fazladır ki, bu kirlilik aylarca bir tabaka olarak Boğaz'da yüzer. O yıllarda denize karışan zehirli maddelerden dolayı denizde yaşayan canlıların ölüm oranının %96 olduğu tahmin edilmektedir. Bu nedenle İstanbul halkı uzun süre balık yiyemez. Kirlilik uzun vadede de Marmara Denizi'nin ekosistemine büyük zarar verir.

Patlamadan aylar sonrasında bile tankerin enkazı Haydarpaşa'nın önündeki sığ alanda karaya oturmuş bir şekilde meraklı çocukların ilgisini çeker. Yıllarca karaya oturduğu yerde bekleyen enkaz sonunda 1979'dan 8 yıl sonra 1987 yılında parçalara ayrılarak yüzdürülerek Tuzla'ya çekilir... Bir şekilde enkaz gittikten sonra bir süreliğine yokluğu da hissedilir. Sonra da her şey gibi hafızalarımızdan silinip gider.

Aynı hayatlarımız gibi.

CEM GÜVENTÜRK

Merhaba.

Köşemizi yazalım bakalım. Köşe yazmak için öncelikle moral kondisyonunuz yerinde olacak. Hani soruyorlar ya, "her hafta her hafta nasıl yazıyorsunuz" diye, her hafta her hafta moral kondisyonumu yüksek tutuyorum, başka nasıl yazacağım acaba.

Olumsuz şeyler yok mu, var. Var

ama bu da köşe. Babamı tanımam köşe zamanı. O yani. Ni. İ. Mi. Moral kondisyonumuz

an itibarıyla yine yerinde. Hava güzel, bisikletimle Beylerbeyi'ne geldim, peynirli pidemi yedim, karnım tok, bir yandan da çaylar geliyor gidiyor, dolayısıyla köşe yazmak için harika bir ortam zaten kendiliğinden oluşmuş oluyor. Yoksa ben burada gerçekten işkembeden konuşan bir insan asla olmadım, olamam. Benim başka türlü bir derinliğim var. Söyleyeceğimi asla düz söylemem. "İşkembe'den konuşmak" dedim de, köylerden bir köyde bir Mehmet varmış, çok tuvalete gidermiş, lakabı "Boku Yoğun Mehmet"miş. Bu köy insanları gerçekten çok acımasız. Şehirli gibi bakmazlar hiçbir olaya. Sen bir ayçiçek tarlası gördüğünde bir şehirli olarak, bir çiçek tarlası görürsün. Köylü orada mahsul görür, tırlar dolusu çekirdek görür. Ve ikisi de doğrudur. Çünkü o bir yandan çiçek, bir yandan çekirdek. Sadece bakış açınla ve ne gördüğünle ilgili. Ama biri doğru, bir yanlış değil. Biri romantik, biri gerçekçi. Köylünün genel sıkıntısı ise şu, "aşırı gerçekçilik." Tamam evet, çekirdek ama, biraz da tadını çıkar be agam be. Bir iki çiçek kokla, böcekleri sev, bak böcekler gerçekten sevgiye çok muhtaçlar. Youtube'da ne videolar var. Biz böcekleri belki de ülke olarak yok sayıyoruz ama öyle değil. Japonya'da böcek mamaları satılıyor. Bayaa, kuş yemi, kedi maması gibi. Böcekleri sevelim ağabey. Sevelim böcekleri. Hatta size şöyle söyleyeyim, "böcekleri severek sevelim." O derece yani. Neyse ya, ben ne diyordum, oo, bir sürü şey demişim.

Hemingway'e demişler, "agam" demişler, "sen" demişler, "süperonik bir adamsın, biz arkadaşlarla bir iddiaya girdik, ben dedim ki Hemingway üç kelimeyle insan s.kertici harika bir şekilde dünyanın en kısa romanını yazabilir, arkadaşlar da dediler ki, y.rraamı yazar, yazabilir misin acaba şu anda" demişler. Hemingway de, "dur yazayım da o .rospu çocuğu arkadaşların benim kim olduğunu görsünler" demiş. Not defterini çıkarıp şak diye yazmış üç kelimelik iç acıtıcı romanı. Kağıdı koparıp önlerine atmış. Adam kağıdı yerden alıp üzerinde yazılanları okumuş. Ve ağlamaya başlamış. Sonra arkadaşlarına göstermiş. Arkadaşları da ağlamaya başlamışlar. "Bu böyle gitmez, yazık oldu bu ülkeye" demişler. Kağıtta yazan şuymuş, "kilili bebek maması."

Covid'e yakalananların zaman zaman yazdıklarını okuyor, anlattıklarını dinliyorum da, bir şey bana çok komik geliyor. Adam diyor ki mesela, "ağabey" diyor, "koku tat sıfır, koca limonu yüzüm ekşimeden yiyebiliyorum" diyor, işte bu bana çok komik geliyor. Bir yandan da acayip lüks bir olay değil mi ya yüz ekşimeden limon yiyecek. Muhteşem bir şey bence.

Geçende de bir arkadaşla konuşuyordum, "herkes benden bir şey istiyor, çok sıkıldım" dedi. Ben de dedim ki, "senden bir şey istemedikleri zaman üzül bence" dedim. "Ne güzel, insanlar seni kıymetli görüyor ve senden bir şey istiyorlar, tadını çıkar bence" dedim. Bence çok güzel dedim. Kimsenin bir şey istemediği bir insan olmak bence çok fena bir şey.

Yok gibisin.

"Hızlı sürme, ruju süremiyorum" dedi geçen Özlem'im. Araba kullanırken öyle.

Şu an oturduğumuz evin alt katında bir mini market var. Alt katımızda bir mini market var yani. Marketteki ağabey çok tatlı bir adam. Geçen, "ben bugün dört delik açacağım duvara, acaba evdeki hayvancıklarınız ürker mi" diye sordu. Müthiş biri ya. "Ürkmezler, onlar alışık" dedim ben de. Gerçekten alışıklar çünkü.

Karabatak'ı şöyle bir yakından incellerseniz, gerçi karabatak'ı da nasıl yakından inceleycen, o da var. Uzakta çünkü. Hep uzakta bize. Vapurdayken görüyoruz mesela kendilerini bilhassa, öyle uzaklarda. Öyle ne bileyim, iskelede kayalarda. Yakından görmek çok zor yani. Orali olmuyorlar. Bizimle hihatam olmuyorlar. Bak martı, bir lokma ekmek için gözümüzde girecek neredeyse. Gördün mü karabatak'ı hiç öyle. Umm-ru değil. Kendi dünyası var karabatak'ın. "Bana bulaşmayın, ne haliniz varsa görün" diyor bence karabatak bize. Diyojen gibi. "Gölge etme, başka ihsan istemem" diyor. Diyor da diyor. Kim bilir bize öyle uzaktan bakıp bakıp, neler neler diyor. Bence üzülüyor bize. "Şu insanlara bak ya" diyor, "üç kuruş mayış için sabahın köründe uyanıp işe gidiyorlar, manyaklar galiba" diyor. Anlamıyor bence bizi. Nasıl anlarsın. Bu hayvanın hayatta üç kalem olayı var. Bir "balık", iki "barınayım", üç "üreyeyim". Cinsellik üçüncü planda kendileri için. Böyle bir süper rafine sorunsuz yaşam. Zaten ya yaşamda cinselliği ilk plana koymayan herkes süper yaşar. Ama işte çok zor o da. Biz hem cinselliği ilk, bilemedin ikinci sıraya koyuyoruz, hem de bin türlü derdimiz var. Karabatak tabii ki anlamaz bizi. Anlamaz.

Hoşça kal

Macerâ adı: Hey siri geceler tekinsiz mi?

Klavsene sevmiyorum, harpsikort sevmiyorum. Sesi bağlamaya benziyor. Bağlamayı da sevmiyorum.

Hem klasik müzik sevenleri, hem de türkü aşıklarını aynı

ölçüde rencide ettiğime göre yazıma devam edebilirim. Bir psikiyatristin özel muayenehanesindeyim, bekleme salonunda üçlü koltukta oturuyorum. Güzel, sakın müzik olarak klavsensiz, flütlü bir klasik müzik düşünülmüş. Flüt sevmiyorum, sesi devamlı bir şeyler anlatmaya çalışan ortaokul çocuğuna benziyor. Ortaokulda flüt zorunlu dersti, dört yıl aynı anda otuz kırk çocuk tarafından öttürülen flüt sesini dinleyerek geçti. Ortaokulda tanıştığım çoğu insan gibi

flütle de bir daha zorunda kalmadığım sürece görüşmeyeceğime yemin etmiştim kendi kendime. Ama işte, buradayız. Klavsene ve flüt sinirlerimi, akşama üç çeşit yemek yetiştirmeye hırslanmış bir ev hanımı coşkusuyla rendeden geçiriyor. Tel tel dökülüyorum sinirlerim. Kalkıp resepsiyondaki kadına "hanımefendi müzikte inanılmaz gelişmeler yaşandı, piyano diye bir şey çıktı, klavsene on basar, piyanolu bir şeyler açın da neşemiz yerine gelsin" desem ne olur? Neden piyano çıkınca klavsene geri dönüşüme yollamadı insanlık? Masa sandalye falan yapıldı klavsensiz, otururduk, çay içerdik. Neden hiçbir şeyi atmıyorsunuz? Bu klavsene kullanmıyorsanız atıyorum, burada toz topluyor, yer kaplıyor desem hemen bağırırmaya başlarsınız "hayır ya ben onu kullanıcam, atma benim hiçbir şeyimi" diye. Sizin her şeyinizi toz bezi yapmak lazım. Klavsensizlerinizi, antikalarınızı, gramofonlarınızı, evde

anısı var diye sakladığınız kapaklı cep telefonlarınızı, her şeyinizi toz bezi yapmak lazım ki biraz dünyada yer açılsın. İnsan yaşayacak bu dünyada. Nefes alamıyoruz. Alttan halı, üstten avize, yanlardan camlı dolaplar gardroplar sıkıştırıyor. Eşyaya çarpmamak için kedi gibi götümüzü kıvıra kıvıra yürüyoruz. Bir süredir burnumdan nefes alıp vererek sabit bakışlarla resepsiyonist kadına baktığımı fark edip panikliyorum. Kadın alıştı herhalde, ne bileyim. Derhal kafamı rastgele başka bir noktaya çeviriyorum.

Yerde sırasını bekleyen akıllı süpürgeyle göz göze geliyorum. Şarj istasyonuna girmiş, bekliyor, şarj oluyor, kendiliğe kaliteli zaman geçiriyor. Bizimle birlikte psikiyatristi bekliyor gibi duruyor. Sizin neyiniz vardı diye içimden şaka yapıyorum. Kötü şakayı hissetmiş gibi şarj istasyonundan ayrılıyor, bana doğru gelmeye başlıyor. Kendi iradesiyle hareket eden eşyaya karşı nasıl davranacağımı

hiç bilemem. Sıkıntılarımın biri de bu. Psikiyatrist kadını belki de üzerine en çok çalışacağımız konulardan biri bu. Daha bilmiyorum, tanışmadım bile kadını. Klavsene ilgili sıkıntılarımı anlatırım, hareket eden eşyadan rahatsız olduğumu

anlatırım diye kendi kendime düşünüyorum sadece. Robot süpürge ayağımın dibine kadar gelince istemsiz ayaklarımı havaya kaldırdım. Kaldırdım ki ayağımın altını da alsın, oradaki tozları da süpürsün. İşine mani olmayayım.

Resepsiyonist kadın alışkın bir tavırla "ayağınızı kaldırmamanıza gerek yok, o sizin ayağınızı algılar, etrafından dolaşır" dedi. Ayağımı algılayan robot iyi niyetimi algılamaz mı? İşini bildiği gibi yapsın istiyorum, benim ayağımın olduğu yeri süpüremedi diye üzülmesin, şarj istasyonuna geri döndüğünde "orası kaldı" diye kafaya takmasın istiyorum. Çoğu şeyi kafama takıyorum, sıram geldiğinde psikiyatrist kadına anlatacağım. Robot, psikiyatrist, ben; el birliğiyle çözeceğimiz konuları.

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

SPOR MANŞET, FUTBOL PLASE, HAYAT SMAÇ...

-Cem Abi, Günaydın...
-Nereye günaydın?! Gün aydı, horoz siestaya çekilmiş, saat oldu onbirsıfırbir... Sen günaydındasın Serkan... İşte bundan kaybediyoruz...
-Yine neyi kaybettik Cem Abi?
-Hollanda yarım düzine golü Honduras'a mı attı? Teknik direktör Zıynet Sali miydi peki o zaman? Haa, senin kaybın Hollanda'nın kazancı bütünden bakarsan. Bu kültür meselesi...
-Dönülmez ahkâmın ufkundasın Cem Abi...
-Vakit çok geç Serkan. Ajax, ilk antrenmanı yaptı, bizimkiler daha evdedir. Ya bizi izliyorlar veya pleyşında lumpen prodüksiyon ya da Camdaki Kız gündüz tekrarı veyahut kayınpederle et lokantası planları...
-Bizi seyretmeleri en en iyisi bence...
-Bak bu da yanlış. Herkes işini yapsın kardeşim. İşin varsa seyretme beni! Bu benim işim, ben yapıyorum... Biz yapıyoruz... Var mı tweet?
-Cem Abi, Kuntz'a ne diyor? İkinci Sarı Kart rumuzlu şaşkınlığımız sormuş.
-Kuntz'a ne diyeyim, gutentag diyorum, eyvallah diyorum.
-İstanbul'un havasını bilen biri...
-Oşinograf değil o, teknik direktör...
Piontek, Haiti'ye indi, bi saat sonra takımın başındaydı. Peki iyi mi oldu?
Sıcaktan palmiyeye "Hadi ısın, seni oyuna alıcam" demiş. Der!
-Piontek, Danimarkalı mıydı?
-Yok, Çapamarkalıydı! Piontek şimdi Filipin vatandaşlığına geçmiş değil ki, mıydı diye soruyorsun Serkan. İşte bu detaylarla kaybediyoruz biz...
-Alt evinde kiracı mıydın, ne bağıırıyorsun Cem Abi?! Falsolu, ağır laflar bunlar, baraj kurdursam yeridir, sen cümleye başlamadan...
-Cümlesine başlamalıyız Serkan, mantığın, hakkaniyetin

cümlesine. Soru var mı?
-Yattara demiş ki "Selçuk İnan hep Burak Yılmaz'a pas atardı, ben de gıcık oldum, hep Umut Bulut'a pas attım." Nizami Şarj soruyor, Cem Abi nasıl yorumlar?
-İpek Yolu ayrı, Baharat Yolu ayrı. Ama ortak parantezleri yol şeker kardeşim. Sonuç alıyorsanız, hayırlı hizip bu. Sağlı sollu oluşu da netice getiriyor. Daha ne? Selçuk İnan, Gürgen Öz'e; Yattara, Ezgi Mola'ya pas atacak değil ya... Değil...
-Balotelli'nin Sergen Yalçın'a hareketi?
-Kim soruyo?
-Ben...
-Rumuzun ne?
-S.Yetkin... Ama Serkan Yetkin değil, sinirlerine yetkin... Sayende pir, erbab oldum, sabırla derviş oldum Cem Abi.
-Mesaj alındı. Akşama doğru düşünüm bend-eniz. Cem bendeniz. Kafamda yankı yaptı...
-Balotelli'ye gelirsek...
-Kafa göstermek ne zamandan beri kusurlu hareket? Kafa bu. Var. Zekayla alakalı parametre. Konu zeka, Sergen'in çalıştığı yerden. Tüm aleme ta zamanında kafasını göstermiş bir adam neticede Sergen Yalçın. Belki de barışçılar zamanla, husumet geçen yüzyılın dinamiği.
-Büyüksün abi.
-Berhudar ol.
-Serdar Ortaç.
-Yaba Daba Du.
-Efendim?
-Ne bileyim, bilinçakışı konuşuyoruz sandım!
-Serdar Ortaç'ın açıklaması ve özrünü soracaktım.
-Onun hesabını Sergen sorar pokerde. Valeler, damlar rotasyon, Kare Rua çıkıverir ansızın, Kosta Rika orta sahası gibi.
-Son bir mesajın var mı Cem Abi?
-Hop kızıl elma, bizim eve gelme, bizim evde kadı var, sepet gibi başı var, kazma gibi dişi var...
-Tam olarak ne istiyorsun abi?
-Yok bi şey, sesli düşündüm...

Bayilerde marketlerde

ÇIKTI!

www.uykusuzdukkkan.com.tr

ÖZER AYDOĞAN

DİNOT*

İMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Akşamın örtüsü derelerde yıkanır,"
Ülkü Tamer

Yandaki lisenin zil sesiyle tramvay çınçınları. İççe.

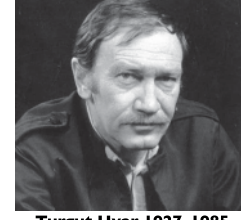
Eylül Eylül diyordum her ne olacaksa. Geldi gitti bile. ("Godot" adında, ne olduğunu da tam bilmedikleri; insan ya da bir

"şey" in gelip kendilerini kurtarmasını bekleyen çaresiz iki adamı anlatan ünlü absürd oyun--gelip gelmeyeceği de tam bilinmez Godot'nun--)

Turgut Uyar şöyle ifade etmişti: "Eylül toparlandı gitti işte, Ekim filan da gider bu gidişle," Her şey bitiyor; gidiyor. Başlayan biter. Ama olmuyor. O bitmiyor. Sadece o. Tek o. Pandemi. Geçen gece saat bir civarı aşağıdan silah sesleri. Bağırışlar. Tiz köpek havlamaları. Balkona çıkıp eğildim. Kapımızın önündeki

kaldırımında kan lekeleri. Yirmibeş yılı aşkın buradayım ilk kez. Yumruk yumruğa bir kavgaya, bir itiş kakışa dahi rastlamamıştım. Sabırlar tükendi. İnsanlar tahammülsüz. Hiç görülmemiş şeyler oluyor. Yoktan yere birbirlerini vuranlar... Anasını babasını kesen de nadirattan değil... Bitmesi bir yana, azalmıyor da... İki aşı olmuş insan oranı yüzde 70' i geçtiği halde hergün ikiyüzü aşkın ölü.

Yazmıştım. Kahire'de geleceği şaşırtıcı bir netlikle bildiği söylenen çok ünlü bir zat için; "Git konuş, biz rica ederiz bizi tanıyor, reddetmez" falan dediklerinde; ikram ettiklerinde; "Çok sağolun, belki daha sonra..." falan gibisinden bir şeyler geveleyip telaşa sığımıştım. Geleceği asla ve kat'a bilmek istemem. Ama şimdi olsa bu korona'nın bitiş tarihini sormak için sanki... "...İki ay içinde; kasım sonu gibi

Turgut Uyar 1927-1985

bile içimi ezer. Nefesim daralır. Kalan sabır rezervim iki ayı dibini kazıyarak zar zor çıkartır.

tamamen yok olup gidiyor, sars gibi kendi kendine... yüreğini ferah tut" falan desin diye. Sadece o. Sormak dediğim o. "Üç ay" bile demesin. O

"Cadıların Uçuşu 1798"
Francisco de Goya 1746-1828

çocuğum olacağını, 3 çocuğumun öleceğini filan söyledi. Ve bir devlet kuracaksın dedi,

çıkışta güldük. Dışarıda arkadaşlara söylediğimde kahkahalarla güldüler." Yani bu derece.

Bitişinin haberini getirecek olan o "Godot" bir türlü gelmiyor.

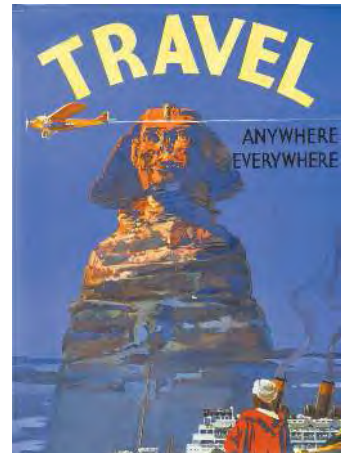
Oyunun sonlarına doğru; yaptıkları tutarlı tek iş; beklemek; çaresizce,

ısrarla beklemek olan o zavallı iki biçareye: "Godot'nun gecikeceğini fakat sonraki gün geleceğini" söyleyen bir çocuk gelir sahneye. Ama sonraki gün aynı çocuk yine geldiğinde; bu sefer "Godot'nun gelmeyeceğini" bildirir. Perde inerken bizimkiler beklemeye devam etmektedirler.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

"Godot"yu Beklerken/Samuel Beckett 1906-1989
İlk gösterim 1953

ÜZEYİR

Destansı beddua

Koridorda, Perçin Çeper'in sesi çalındı kulağıma: "İlk aşk, ilk öpücük, ilk evlilik; hepsi bir günde olmaz ki bacım!.."

Açık kapının önünden, içeri bakmadan geçtim. Perçin genç bir kıza öğüt veriyor besbelli.

Şehit polisler panosunun çaprazındaki odama daldım. Bilgisayarın açılmasını beklerken sigara yaktım. Kayıp listesindeki yüzlere yenileri eklenmiş. Hayvanat bahçesinde rastladığım esrarengiz dilber de burada mıdır? Aşkı nerede arıyorum böyle? Gündelik ölüm-kalım mücadelesinin mağlupları, pes edenleri, diskalifiyeleri arasında şansımı deniyorum! Saçmalamak benim için psikolojik bir ihtiyaç adeta!

Kayıplar albümündeki çehrelerde daima bir ıstırap sıvası, elem boyası, hüznün lekesi olur. Acaba bu bir illüzyon mu? Onların kaybolduğunu bildiğim için mi öyle algılıyorum. Sanki hiçbir zaman tam sevinememişler. Felaketin yaklaştığını sezmışler. Onları hayatın da ölümün de dışına savuran girdapta yitmeden evvel, içlerinde bir kuşku dumanı yükselmiş. Kalplerine kaderin kancası takılıymış ve bunu belli etmemeye çalışmışlar... Bu fotoğraflara baka baka, sair zamanlarda karşılaştığım herkesin yüzünde bir kayboluş almeti, izi, işareti görür oldum. Aynaya bakınca bile...

TIK TIK. Kapı çalıyor. Perçin, açık kapıyı tıklatıyor yani.

Başımı kaldırdım.

"KGB'den geldiler." KGB 'Kayıp Galiba Bizimki'nin kısaltması. Aralarındaki bağ gevşemiş insanlardan biri sessiz sedasız voltasını alınca bu kodu kullanırız.

"Buyursunlar."

Perçin Çeper saniyeleri, saliseleri değerlendirmeye dayalı bir iletişim tekniğine sahip. Bakışlarıyla bana bir dizi mesaj veriyor: "Küstah" diyor "bu asayiş adasında ikimiz varız işte, beni dansa kaldırmak için neyi bekliyorsun, ne zaman öpüşüp kucaklaşacağız, yazgı'nın bizi birbirimize bağlayan yolunda iki adım atmaya üşeniyorsun, senden çeyiz, yüzük, mukavele beklemiyorum ki, tüm teşkilat peşimde, genci yaşlısı bana bakıp yalanıyor, beni sonsuza dek bekletemezsin, başkasına yâr olursam sen de dizini döveceksin ben de, anlamıyor musun, seni kuş beyinli, insanın evrimini g.tünden anlamış, edep adap bilmez hasta ruhlu gerzek!.."

Atkuyruğunu çözse, gömleğinin birkaç düğmesini açıverse; bir elinde kelepçe, diğerinde kremayla bir yetişkin filmi serisinde başrolü kapabilir. Pürüzsüz ten, iri gözler, etli dudaklar, değirmi kalçalar ve dışbükey göğüsler... Podyuma çıksa polis üniforması revaç bulur.

Onunla, il emniyet binasının bahçesinde mülakat için beklerken tanışmıştık. Ellerinde iki 'karton bardakla' gelmiş, birini bana uzatıp "Kahve?" diye çapkınca sormuştu. "Beni başkasıyla karıştırdınız herhalde" dedim muzipçe. "Sanmam. Al Pacino değil misiniz?" Sonradan adımı öğrenince çok şaşırılmıştı. Şimdi ilçe emniyetin Kayıp Şahıslar Bürosu'nda birlikte çalışıyoruz. Asıl büro Gayrettepe'de. Biz burada bir tür alt birim konumundayız.

Çıkmadan önce masama bir fotoğraf bıraktı. 30 X 60 ebadında. "Bu dosyayı kapatıyorum" dedi.

Baktım. Bir erkek cesedi. 75-80 yaşlarında. Ya da kan revan içinde olduğu için yaşlı görünüyor. "Cinayet ha?"

"Evet. Akapulko'da bıçaklanmış."

"Akapulko?"

"Seks filmleri gösterilen bir sinema."

"Hâlâ öyle sinemalar var mı?"

"Evet, bilgisayar, cep telefonu kullanamayan taşralı ihtiyaçlar takılıyor."

Eşikte bir kadın belirdi. 40'larında. Kalın kemikli. Susan Sontag'ın saçından yapılma bir peruk takmış. Yüzünde bir kemoterapi solgunluğu. Elmacık kemikleri elma kadar...

Fotoğrafi ters çevirdim. Perçin başıyla hafifçe selam verip çıktı.

"Hoş geldiniz" diyerek sandalyeyi işaret ettim.

Kadın otururken direkt konuya girdi: "Domuz kaçtı." Basso profundo sesi beni irkiltti.

"Efendim?"

"Kocam. 1 haftadır ortalarda yok." Nefesi hızlandı, kaşları çatıldı; parmaklarını oynatarak konuşuyor: İnfial alametleri.

"İsminiz nedir hanımefendi?"

"Neden sordunuz?"

"Kayıt için."

"Daha demin kadın polise söyledim?"

"Öyleyse adınızı memura bir koşu sorup geleyim" diyerek doğruldum.

"Lüzum yok, tamam, peki, Yu_ A-Asuman." [Kendi ismini söylerken kekelemesi tuhaf. Değil mi?]

Beni uğraştırıp illet edeceğini sezdığım misafire, sıcak bir ifadeyle azıcık gülümsedim: "Eşinizin adı ve soyadı?"

"Okan Yunus Okyanus."

Google'a yazdım. 50'lerinde, tümüyle kel, bıyıklı, oval çerçeveli metal gözlük takmış tonton bir adamla karşılaştım. Felsefeci – Şair. Kitapları: Yedi Kat Riya, Sansasyonel Nüanslar, Yavaşlama Kudreti... "Asuman Hanım, eşinizi en son ne zaman gördünüz?"

"Dedim ya 1 hafta önce."

"Ne yapıyordunuz?"

"Çalışma odasıydı. Kitap yazıyor güya. Birkaç tane yazdın, e kimse okumuyor, niye zorluyorsun? İlle yazacak. Deli çünkü. Bazı günler yemeden içmeden, gün boyu kapanır... Gecenin köründe bir tıkırtıya uyandım. Seslendim. Aynı yatıyoruz. Horluyor çünkü. Neyse, kalkıp bakındım. Okan yok. Tüymüş. Meyhaneye yollandığını düşündüm."

"Endişelendiniz mi?"

"Hayır. Zilzurna sarhoş olup etraftakilere sataşıyordu muhtemelen. Yapmadığı şey değil. İçince sapıtır. Elâlemi kurcalar, pandikler, mıncıklar. Bilhassa kadınları. Sopa yediğini hayal ettim: Vezinli, kafiyeli bir dayak! Ağzı burnu dağılmış, çamurda sürünüyor... Sonra da yatıp mışıl mışıl uyudum."

"Hımmm?"

İnsanlar, kaybolan yakınlarından hep olumlu, hatta abartılı güzellikle sözlerle bahsederler: "Yavrum melek gibidir" diye eşkal verirler mesela. "Kimseyi incitmez, hiçbir kötü alışkanlığı yok, altın kalplidir, çok çalışkan, herkesin yardımına koşar..." Bir de "Size benziyor" dedikleri olur. Asuman Okyanus ise kocasından düpedüz tiksiniyordu:

"Enselediğinizde onu bir koklayın. Bira fabrikasında yaşayan fare gibi kokar."

Monitörü çevirdim ve fotoğrafı kadına gösterdim: "Eşiniz bu bey mi?"

"Maalesef. Ama suratı siyaha çalıyor. İlaveten kirli sakalı var: Kiviye benziyor."

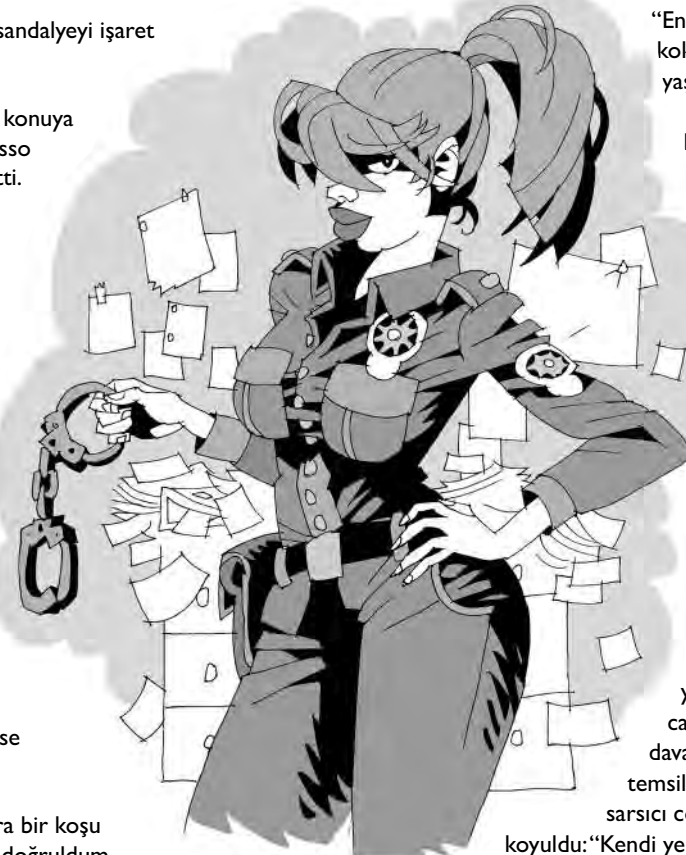
Dayanamayıp sordum: "Bulunmasını istediğinize göre, Okan Bey'i seviyorsunuz?"

"Hah! Sevmek miii!?" diye söze girdi ve yeminli, tutku dolu, cayır cayır bir kindarlıkla, kan davasının sinemadaki abidevi temsilcisi Aliye Rona'nın sarsıcı coşkusuyla saydırmaya koyuldu: "Kendi yeliyle yıkılası o herifi seviyorum öyle miii!.. Koynuna yılan aksın onuunnn! Sinesinde dikenler bitsiinnnn! Figanı yıldızda ayda duyulsun innnşallah! Öksürüğü, osuruğu, nefesi düğümlensiceee... Babasının çarığına tükürdüğümün zibidisi! Aşından akrep çıksın dilerimmm! Allah kubbe gibi dert, minare gibi fitil versinnnn! Gözünün boncuğu düşse Yâ Rabbimmm! Kudura da kendi etini yiye... Feleğin çarkında terse döne ooo! O var ya ooo... Kuyuya düşsün de geceyi gündüzü bilemesinnn! İki kaşık suda gemisi batsınnn! Dokuz yorgan parçasın ölmesin! Ocağına cıvalar dökülsün! Yüreği çöllerde pişsinnn! Son nefeste dili salavata dönmeyeee... Parçaları gökten yağa Rabbimmm! Cinler gırtlaklasın, şeytanlar çarpsinnn! Gidinin Firavun faresi!.. Zebanilere domalasicaaa... Kor yiyesi alev kusasicaaa!.. Ne diyeyim bilmem ben bu meluna Allah tutsun peygamber vursun!!!"

Asuman Okyanus'un beddua destanının ardından bir müddet sustuk. Kadın'ın şer enerjisi, nükleer serpinti gibi yayılmıştı. Resmen gezegenin uğurunu kaçırdı...

Boğazımı temizledim: "İçtiğini söylediniz. Sık gittiği bir meyhane?.."

İç çekti: "Evet: Otomatik Pilot. Dalga Sokağı'nda. Biz de orada tanışmıştık."

Aile ziyareti için geldiğim ve memleketim olan Uşak'ı övgü dolu sözlerle anlatıp pohpohlamayacağım. Çünkü Uşak şehrinin buna ihtiyacı yok. Kendi halinde ve sakin bir şehir ve böyle kalmaya da yemin etmiş gibi bir tavır var. Kendini biraz geliştir, büyü artık diyenlere ben böyle iyiyim, beni ellemeyin diyor her seferinde. Şehirle ilgili bir sıkıntım yok. Benim sıkıntım mahalle insanının bana yeterli kadar ilgi göstermemesi oldu. Eski evimizin tam karşısında yeni bir eve taşındık ve mahallelerimizden çok da uzakta değiliz. Sigara içmek ve biraz hava almak ve tabi biraz da ilgi görmek için eski mahalleme gittim. Hala burada yaşayan eski komşularımızın beni gördüklerinde abartılı tepkiler verip büyük bir coşku ile sarılacağını ve halimi hatırları soracağını hayal etmiştim. Ne yazık ki hiçbir şey beklediğim gibi olmadı.

Sigaramdan derin derin nefesler çekip eski evimize bakarken, o esnada eski komşumuz da arabasını park ediyordu. Araçtan inip beni karşısında gördüğü an duygusuz ve donuk bir şekilde kuru bir iyi akşamlar demekle yetindi. Sanki hiç o mahallede yaşamamışım ve uzunca bir süredir ortalıklarda yokmuşum gibi davrandı. İstanbul nasıl, işlerin yolunda mı, Uşak'a dönmeyi düşünmüyor musun tarzı sorulara birçok alternatif yanıt hazırlamıştım ve her biri boşa gitti.

Mahalleliden beklediğim ilgiyi göremeyince evimizi biraz daha uzaktan izlemeye ve geçmişe dönmeye karar verdim. Uzun uzun odama baktım. Aslında ev hala boş ve kiraya vermedik. Girip odamda göz yaşlarına boğulabilir ve gençlik yıllarımı yad edebildim ancak uzaktan izleyip iç çekmek bana daha dramatik geldi ve böyle yapmaya karar verdim. Uzun uzun baktığım bu odada OSS'yi kazanmadığım, hiçbir zaman boş kalmadığım için kız arkadaşımı getiremediğim, babaya ayıp olur diye içki içemediğim, otur bakalım sen o bilgisayarın başında, sınav zamanı da böyle boş boş otursun tehdidi ile anıme ders çalışıyor numarası yaptığım bir odaydı burası. Düşündüm de ben bu odada büyük sancılar çekmişim.

Eskileri düşünmek her zaman mutlu etmiyormuş demek ki. Boş boş eve bakmak bana bir şey kazan-dırmayacaktı. Esi evimizin hemen yanındaki okula gittim. Bu okulun arkasında küçük bir merdiven vardı ve saat 22:00'de mahallenin genç erkekleri olarak burada toplanır ve sigara içerdik. Eğer çok keyfimiz yerindeyse uzun eşek, zimba, ya da kemer-

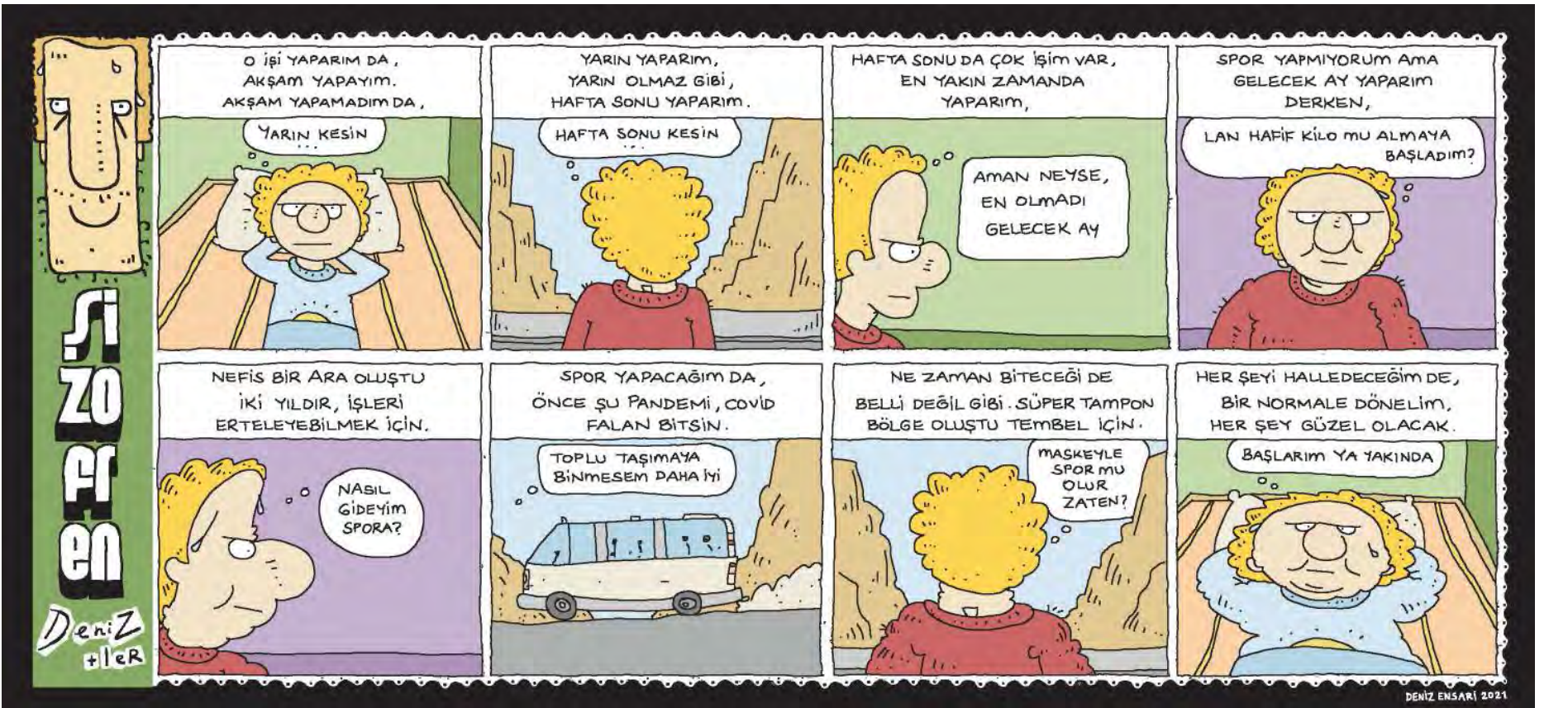
le birbirimizi dövmemizi normalleştirmeye çalışan, mahallenin büyüklerinden Ömer abinin uydurduğu oyunu oynar ve oyunu bitirmeden kavgaya tutuşup tekrar merdivenlere otururduk. Merdiven yerinde duruyordu. Zamanında birçok genç erkek götüne ev sahipliği yapan bu merdiven beni daha çok duygulandırdı. Amma çok göt oturmuştur buraya diyerek iç geçirdim ve bir sigara daha yaktım.

Merdivenlerin hemen karşısında duran toprak sahada 11'e 11 maçlar yapar ve geberene kadar koşardık. Mahallenin büyükleri de gelirdi. Hatta bir defasında hiç unutmam Adem abi ve Yusuf abi maç esnasında büyük bir tartışma yaşamış ve Yusuf abinin "Gardını al" diyerek yumruklarını sıkıp çene hizasında tutması ile Adem abinin yaşadığı şaşkınlığına tanıklık etmiştik. Adem abi, alışkın olmadığı bu tarz karşısında donup kalmış ve ne yapacağını bilememişti. Yusuf abiyi taklit ederek o da gardını aldı ve bir süre karşılıklı zıplayarak birbirlerine baktılar. Başlamadan biten bir kavgaya olmuştu ve bir daha öylesini görmedik.

Bu saha ile ilgili hatırladığım ilginç bir olay daha var. Bu olayı da anlatıp bitireceğim. Adem abinin kardeşi Abdülkadir, bir gün merdivende otururken hızlıca koşmaya başladı ve futbol sahasını çevreleyen demirleri aşip, el ele yürüyen bir çifti durdurdu. Arkasından ben de koştum ve demirleri onun kadar kolay aşamadığım için burada Abdülkadir bana yardım etti ve tekrar genç çiftin yanına gitti. Konuşmaları biraz dinlediğimde, genç çiftin bu mahallede el ele yürümesinin yasak olduğu gibi şeyler işittim. Bu yüzden Abdülkadir tarafından cezalandırılacaklardı. Bunun için insan mı dövülür, bırak gitsinler deyip Kadir'i çekip almıştım oradan ve genç çift de yoluna devam etmişti.

Sen olmasan döverdim çocuğu dedi Abdülkadir. O zamanlar cevap vermemiştim ama dövmeyizdi. Çocuk baya iriydi. Tek yumruktayla Kadir'i. Ayrıca bu mahalle, sitelerin yoğun olduğu ve kendini bilen insanların hüküm sürdüğü bir yerdi. Baskıcı rejimin burada işi yoktu.

Basketbol sahasında futbol oynamayı tercih eden ve basketbol oynayan bizleri gördüğünde gelip basketbol topuna ayağıyla vurup gülmeye başlayan bir adamdı Kadir. Sonra sonra vazgeçti bu huyundan ve aramıza karıştı. Karşı cinsin sayıca fazla olduğu bir ortamda bulunmak onu da mutlu etti ve kendine çeki düzen verdi. Ben bu yazıyı yeni evimizde yazarken, Kadir de sağ çaprazımızdaki evinin balkonunda eşiyile birlikte oturup kahvesini yudumluyor ve yanında çocukları da var. Daha sakin ve olgunlaşmış görünüyor. Onu görünce ben de mutlu oluyorum.

Haftalık Mizah Dergisi | 29 EYLÜL 2021 | Sayı: 733

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncıdır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 - ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TÜRKÜVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatlı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Murekkep basın) TL TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

